

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 911/2025
28.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Јелене Марковић - Росић, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Крагујевцу 9К-215/20 од 13.01.2025. године и Кв-263/25 од 19.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 28.10.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Јелене Марковић - Росић, поднет против правноснажних решења Основног суда у Крагујевцу 9К-215/20 од 13.01.2025. године и Кв-263/25 од 19.05.2025. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Решењем Основног суда у Крагујевцу 9К-215/20 од 13.01.2025. године у:
-ставу I досуђени су оштећеној ББ трошкови кривичног поступка у предмету Основног суда у Крагујевцу 9К-215/20 у износу од 276.914,65 динара и обавезана окривљена АА да исти исплати оштећеној ББ у року од 60 дана од дана правноснажности решења под претњом извршења,
-ставу II досуђени су оштећеној ВВ трошкови кривичног поступка у предмету Основног суда у Крагујевцу 9К-215/20 у износу од 261.914,65 динара и обавезана окривљена АА да исти исплати оштећеној ВВ у року од 60 дана од дана правноснажности решења под претњом извршења,
-ставу III досуђени су оштећеној ГГ трошкови кривичног поступка у предмету Основног суда у Крагујевцу 9К-215/20 у износу од 440.569,40 динара и обавезана окривљена АА да исти исплати оштећеној ГГ у року од 60 дана од дана правноснажности решења под претњом извршења,
-ставу IV оштећенима ДД, ЂЂ и ЕЕ трошкови кривичног поступка у предмету Основног суда у Крагујевцу 9К-215/20 износ од 420.179,25 динара и обавезана

окривљена АА да исти исплати оштећенима ДД, ЂЂ и ЕЕ у року од 60 дана од дана правноснажности решења под претњом извршења.

Решењем Основног суда у Крагујевцу Кв-263/25 од 19.05.2025. године, у ставу I, делимично је усвојена жалба браниоца окривљене АА од 19.01.2025. године и решење Основног суда у Крагујевцу 9К-215/20 од 13.01.2025. године преиначено у ставу III изреке решења, тако да гласи: досуђује се оштећеној ГГ на име трошкова кривичног поступка које је имала у предмету Основног суда у Крагујевцу 9К-215/20 износ од 261.914,65 динара и обавезује се окривљена АА да исплати оштећеној ГГ наведени износ у року од 60 дана од дана правноснажности решења под претњом извршења, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљене АА од 19.01.2025. године изјављена против решења Основног суда у Крагујевцу 9К-215/20 од 13.01.2025. године одбијена као неоснована и у преосталом делу наведено решење остало непромењено. У ставу II изреке одбијене су као неосноване жалбе пуномоћника оштећених – адвоката Ане Петричевић од 21.01.2025. године и 24.02.2025. године изјављене против решења Основног суда у Крагујевцу 9К-215/20 од 13.01.2025. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљене АА - адвокат Јелена Марковић – Росић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијана решења преиначи у смислу навода захтева или иста укине и предмет врати Основном суду у Крагујевцу на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је одржао седницу већа о којој, сходно члану 488. став 2. ЗКП, није обавестио Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, на којој је размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Јелене Марковић – Росић је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У образложењу захтева за заштиту законитости бранилац окривљене означава повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, коју образлаже наводима да је наведену повреду суд учинио јер је увећао трошкове оштећених за још 50% на име заступања покојног ЖЖ, а након тога сразмерно распоредио те трошкове на остале оштећене, а што не може бити у складу са законом.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП прописано је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је пресудом оптужба прекорачена.

Имајући у виду цитирану одредбу ЗКП, те чињеницу да је захтев за заштиту законитости поднет против правноснажних решења којима се одлучује о висини трошковима кривичног поступка, а не о оптужби, то Врховни суд налази да су потпуно неосновани наводи захтева за заштиту законитости којима се указује да се посебним решењем о трошковима кривичног поступка може учинити повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене као разлог подношења захтева означава повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, коју образлаже наводима да је захтев за накнаду трошкова у конкретном предмету пуномоћник поднела представљајући се као пуномоћник ЖЖ, који ни у том тренутку, а ни у годинама пре тога није био жив (преминуо пре окончања првостепеног кривичног поступка), али о томе нико (ни супруга ни ћерка покојног ЖЖ, које су у поступку учествовале као оштећене, а ни пуномоћник) није обавестио суд. Даље се наводи да је другостепени суд у делу своје одлуке правилно утврдио да се „пуномоћник оштећеног није могла представљати као пуномоћник покојног ЖЖ, нити је могла да исказује и обрчунава трошкове овог лица“, али да потпуно занемарује да се самим тим ни трошкови осталих оштећених не могу обрачунавати са увећањем од 50% и за покојног ЖЖ. Трошкови које је покојни ЖЖ можда имао за живота (у списима нема података ни доказа о томе да ли је, ко од оштећених и колику награду плаћао ни до смрти покојног ЖЖ, а ни после тога) апсолутно се не могу „досуђивати“ неким другим лицима, а ни њиховом пуномоћнику. Обрачун трошкова осталих оштећених са увећањем од 50% на име заступања покојног ЖЖ (преминулог пре доношења првостепене пресуде) довела је до системске грешке у целом обрачуну и до погрешно обрачунатих износа награде за сваку поједину процесну радњу. У захтеву за заштиту законитости се наводи да је потпуно погрешно и супротно закону кумулирање трошкова који су тражени за исту радњу а по различитим основима, те да се увећање за започети сат процесне радње не може увећавати по основу заступања више лица, већ се евентуално може увећавати само основица награде за приступ, те је обрачун из оспорених решења супротан одредбама Тарифе и математички погрешан. Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости указује и да је из правноснажне одлуке о имовинскоправном захтеву јасно да се у конкретном случају не може говорити ни о шест, а ни о седам оштећених, јер је према одлуци о имовинскоправном захтеву евидентно да нема толико, те да код чињенице да је правноснажном пресудом одлучено о укупно два имовинскоправна захтева, а оштећени се на ову одлуку нису жалили, може се говорити само о два оштећена, па је износ основице могао бити увећан само за 50%, а никако за 150% ни за 300%.

Врховни суд налази да се у изнетим наводима захтева оспоравају чињенична утврђења суда везана за постојање броја оштећених, као и за начин обрачуна и висину обрачунатих трошкова везано за број лица за чије су се заступање трошкови тражили, чиме се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Међутим, повреда закона из члана 440. ЗКП не представља законом дозвољен разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, због чега је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у напред наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић